

БРАТЯ ГРИМ

ПТИЧЕТО ГНЕЗДО

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

В някои области все още господства вярването, че има някакви си птичи гнезда (наричани още „гнездо от двулистник“), които, бидейки самите те обикновено невидими, правят невидим и оня, който ги носи у себе си. За да ги открие, човек трябва случайно да ги зърне в огледало или вода. Вероятно сказанието е свързано с названието или рода на двулистника, *bifolium*, който в почти всички европейски езици се нарича „птиче гнездо“ и изглежда в някаква степен да наподобява мандрагората. По-нататъшното разгръщане на историята предава цитираният по-долу роман от седемнадесетото столетие, опиращ се очевидно на народно предание^[17]:

„По време на този разговор в сянката или отражението на едно дърво във водата забелязах на един чатал нещо, което не можех да открия на самото дърво, и поради чудатостта му го посочих на жена ми. Поглеждайки към него и забелязвайки въпросния чатал, тя се покатери на дървото и смъкна онова нещо, което бяхме видели във водата. Аз я гледах и установих, че тя изчезна в същия миг, в който взе в ръката си нещото, чието отражение забелязахме във водата; виждах обаче фигурата ѝ във водата, как тя се спуска от дървото и държи в ръката си птичето гнездо, което беше снела от чатала. Попитах я що за птиче гнездо е това. Тя на свой ред ме попита дали я виждам. Отговорих: «На дървото не, обаче виждам фигурата ти във водата.» «Добре, рече тя, когато сляза, ще видиш какво имам.» Стори ми се чудно, че чувам жена ми да говори, без обаче да я виждам, а още по-странно беше, дето виждах сянката ѝ под слънцето, но не и нея самата. И когато се доближи до мен дотолкова, че вече не хвърляше сянка, тъй като се намираше не под слънчевите лъчи, ами в сянката, вече изобщо не я забелязвах, само дето дочувах съвсем слаб шум, идващ от стъпките и шумоленето на дрехата ѝ, та ми се струваше, че край мен обитава някакъв призрак; тя седна до мен и ми подаде гнездото, и щом го взех в ръката си, вече я виждах, ала сега пък тя не ме виждаше; изпробвахме същото неколкократно и всеки път установявахме, че онзи, който поемаше гнездото в ръцете си, ставаше напълно невидим. Сетне тя уви гнезденцето в една носна кърпа, та камъкът, билката или коренът, намиращи се в гнездото и оказващи такова въздействие, да не изпаднат и се изгубят, и като постави кърпата до себе си, отново се виждахме един друг, както и преди тя да се беше изкатерила на

дървото; самата носна кърпа не виждахме, ала можехме да я напипаме на мястото, където тя беше поставена.“

[17] Следващият цитат е леко преработен вариант на двадесет и трета глава от изданието през 1669 година роман на Гримелсхаузен „Птичето гнездо“. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.